

РОЗДІЛ 1

ЗА ТИЖДЕНЬ ДО ТОГО

Тільки коли відчинилися двері ліфта, Меггі збагнула, що просто зараз побачить три найнеулюбленіші у світі речі: Різдво, вечірку, Ітана-Йолопа-Вар'ятта.

Якусь мить вона стояла нерухомо. Какофонія колядок і базікання долинали сюди низьким гулом, доки вона задивилася на самовдоволений вираз його самовдоволеного обличчя, на його фірмову шкірянку й на разок миготливих вогників на шиї, вив'язаних на манір шарфа. На голові — шапочка Санти, а в руках, ясна річ, примірник «Ніч який місячний» (віднині бестселер №1 «Нью-Йорк Таймс»). Те, що це картонна ростова фігура, а не сам пан добродій, мало би полегшити удар, однак Меггі довелося зібрати всю волю в кулак, аби не зацідити йому в картонні зуби.

Треба було принаймні натиснути кнопку, двері зачинилися б швидше, і, може, їй не довелося би почути: «Божечку, ти приїхала!». Саме тоді Меггі второпала, що пропустилася жадливої помилки.

Треба було, поки змога, тихцем дременути ліфтом униз. Через вестибюль. А далі — на холодні й велелюдні вулиці Середнього Мангеттену за сім днів до Різдва. Треба

було, і вона би це втнула, якби картонний Ітан не відвернув її увагу. Однак було вже запізно, і тепер дві крихітні й підступно чіпкі долоні тягнули її від ліфта у просторий вестибюль видавництва «Кілгавен Книги».

— Ми з Шеллі заклалися на п'ять доларів, чи ти прийдеш. А ось і ти! — Деборі довелося підвищувати голос, аби її було чути серед усіх цих балачок і нестримного сміху, бо *оу-є*. Вечірка в розпалі. *Різдвяна вечірка*. І Меггі ввірвалася в сам розпал. Миготить ялинка, грає музика, кімната вирує, аж голова йде обертом. Зовсім трішки.

— Меггі, — голос Дебори почувся ближче. І м'якше.

— Це диво, що на Різдво не скоюють більше вбивств.

— О, почалося, — пробурмотіла Дебора, проте Меггі ніяк не могла відвести погляду від картонного Ітана.

— Та ти тільки подумай. У задушливих кімнатах із купою алкоголю тісняться люди, що ненавидять одне одного. Навколо лежать ножиці та знаряддя для удушення.

— Знаряддя для удушення?

— Ну так... Вогники. Дощик. Готова закластися, можна завдати серйозної тілесної шкоди гірляндою, — попри все, Меггі відчула, як ці ідеї її збадьорили. — Навіть омела отруйна.

— Для собак, — відказала Дебора.

— За достатньої кількості омели *кожен* може стати собакою, — підкреслила Меггі й повільно розвернулася обличчям до жінки позаду неї.

Дебора Кляйн мала метр п'ятдесят потужної сили. Сиве волосся. Костюм від «Шанель». Очі, що набачилися життя за

своє сорокадев'ятирічне сходження від дівчини з приймальні до найзагрозливішої жінки у видавничій справі.

— Я кажу це все, бо вб'ю тебе.

— Кого? Мене? — Дебора піднесла крихітну долоню до грудей.

— Так, тебе! «Це просто вечеря, Меггі. Тобі треба виходити з дому, Меггі. Треба обговорити просування, Меггі».

— Мій голос так не звучить. Це раз.

— Твій голос саме так і звучить.

— І два...

— Деборо, це вечірка. Просто перед нами стовбичить ялинка з журнальних обкладинок. Пів маркетингового відділу співає караоке, і... — її голос урвався, поки вона це усвідомлювала, — Ланс Ван Зент буквально прийшов у футболці у формі смокінга.

Дебора від її слів тільки відмахнулася:

— Ланс Ван Зент написав напівпристойну книжку дев'ять років тому. Нікого не хвилює Ланс Ван Зент.

— А як щодо нього? — Меггі показала на картонного Ітана, і Дебора зобразила провину на обличчі — таки мала совість.

— Мені сказали, він не відповідає реальному розміру.

Меггі раптом стрельнула ідея:

— О! Можна, я його заберу, коли все скінчиться? Я давно хотіла навчитися метати ножі.

Дебора розтуляла рота помалу, наче не могла вирішити, що сказати, коли повз них пройшла жінка й мелодійно вигукнула:

— Щасливого Різдва, Меггі!

Це новенька. Меггі здавалося, її звати Джен. Найімовірніше, Джен. Статистично, кожную третю жінку у видавничій сфері звали Джен, проте думки Меггі зараз плуталися, адже в приміщенні було надто шумно після цілого року тиші. Тут було забагато людей. І в Меггі, яка насамперед ніколи не любила натовпів і вечірок, затрусилася руки.

— Тобі треба щось з'їсти, — Дебора взяла Меггі за лікоть, і та відчула її руку крізь дуте пальто а-ля Джоан Вайлдер, у якому легко впріти у велелюдному приміщенні. Меггі завжди думала, що те пальто ідеальне, аби в ньому зникнути, проте Дебора й досі була поруч і шепотіла їй на вухо: — Вибач мені. Просто вже минув рік, і я подумала... Побудь тут п'ять хвилин. Заради мене. Пробач, що обманом змусила тебе прийти, але нам справді є що обговорити.

Меггі завагалася. Вона вже витратила п'ятдесят баксів на проїзд в електричці й на таксі, тож, може, все не так погано. Зрештою, вона не мусить іти на вечірку. Їй достатньо пройти крізь неї, а це вона зможе. Вона ходить щодня цілорічно — уже майже тридцять років. Значить, зможе пройти до кутового кабінету Дебори.

Однак потім продзвенів ліфт. Роз'їхалися двері, і зачувся густий баритон:

— Хо! Хо! Хо! — спершу він помітив ростову фігуру: — І хто це в нас такий красень? — Потім помітив її: — Привіт! Радий бачити, Марсі.

І в Меггі засвербіли руки від бажання знайти гірлянду.

РОЗДІЛ 2

Меггі не завжди ненавиділа Різдво. Були часи, коли вона любила гірлянди, ялинку й подарунки. Знала напам'ять щонайменше тридцять колядок і співала їх у липні. Мала світшот з оленем і завжди вдягала його в понеділок після Дня подяки. (Чи світився в нього носик? Так, ще й як. Чи микала вона його, коли носила? Авжеж!)

Дванадцятилітня Меггі пекла цукрове печиво, влаштовувала Секретного Санту й тероризувала свою маму багаторівневими запитаннями на кшталт: 1) *А чого в нас немає великої родини?*; 2) *Чому ми не святкуємо Різдво з нашою (уявною) великою родиною?*; 3) *А можна ми збиратимемося з уявною родиною на уявне святкування в місці, де завжди є сніг?*

Та Меггі була пізньою єдиною дитиною в сім'ї єдиних дітей. У неї навіть не було бабусь і дідусів, а в Техасі для снігу майже завжди було надто тепло.

Словом, річ була не в тім, що Меггі ненавиділа Різдво, а в тім, що Різдво ненавиділо Меггі. Усе погане, що коли-небудь із нею траплялося, відбувалося з колядками й гірляндами на тлі, тож єдине, що їй лишалося, — почати брати це на свій карб.

Її собака втік, коли їй було тринадцять. Коли було шістнадцять, у їхній машині спалахнула пожежа, і наступного дня з-під ялинки зникли всі подарунки, а Меггі й словом не обмовилася.

Фінального року старшої школи нарешті випав сніг, однак через це половина штату опинилася без електрики, і Меггі провела канікули з батьками біля каміна, де вони сиділи, притулившись одне до одного в надії, що вода в трубах не замерзне.

Звичайно, вона в той час і гадки не мала, що це їхнє останнє Різдво разом. Жартувала, що наступного року буде краще, наказувала батькам неодмінно дочекатися, коли вона приїде з коледжу, і тільки тоді прикрашати ялинку й загортати подарунки.

Проте дванадцять місяців по тому її батьків не стало. Меггі залишилась сама і...

— Мені треба йти.

Дебора штовхнула її в стілець, а потім стала по той бік столу:

— Тобі треба сісти.

— Слухай, — Меггі почала вставати, — я справді ціную те, що ти намагаєшся зробити, але вечірки не для мене, тому давай вже після Нового року, добре? Давай...

— Просто. Сядь, — Дебора зовсім не підвищувала голосу. Їй це не було потрібно. У свої дев'ятнадцять маленька стажерочка Дебора виловила з гори макулатури, яку тоннами надсилають у видавництво, найграндіознішу авторку детективів усіх часів, тому коли вона розтуляє

рота, її слухають. Навіть ті, хто ненавидить запах м'яти, еґ-ногу та хвої.

— У мене для тебе сюрприз, — Дебора опустила в крісло, а потім кинула щось на стос рукописів на її масивному столі. То був лише конверт — квадратний, кольору яєчної шкаралупи, — однак Меггі немов боялася його торкатись.

— Ох. А я, на жаль... не підписувала листівок цього року.

— Ти їх ніколи не підписуєш, і я так само. Це не від мене.

Листівка на долоні здалася важкою, коли Меггі потяглася по неї. Папір був гладенький, м'який і наче промовляв: «Гроші». Конверт навіював думки про гроші в усіх сенсах цього слова. Спереду малорозбірливими літерами було написано її ім'я — найоригінальнішим почерком, який їй коли-небудь траплявся. *Пані Марґарет Чейз.*

— Що ж, відкривай, — голос Дебори прозвучав виклично, і Меггі перевернула конверт, аби зламати воскову печатку на споді. Листівка всередині була ще м'якша.

Ми сердечно запрошуємо Вас...

— Ні.

— Ти ж навіть не дочитала!

Меггі не стрималася й заскиглила:

— Ти обманом затигла мене на одну вечірку, щоб запросити на іншу?

Сміх Дебори прозвучав майже маніакально:

— О, це ніяке не запрошення, любий Чарлі. Це твій квиток на шоколадну фабрику.

Меггі знала Дебору мало не дев'ять років, але ніколи ще не бачила її такою, як у ту мить: хитрою, пустотливою і

ненаситною. Мабуть, приблизно такий вигляд мала дев'ятнадцятилітня Дебора, що витягла з гори листів на підлозі поштової приймальні перший рукопис Еленор Ешлі. Як жінка, чий лихий план якраз починав утілюватися.

— Тебе запросили на Різдво в дім твого найбільшого шанувальника.

— Деборо...

— В Англію! — промовила Дебора з таким квітучим виглядом, ніби це змінювало все на краще, а не на незрівнянно гірше. — Вони беруть на себе всі витрати. А тепер, перш ніж ти скажеш, що я здуріла...

— Ти здуріла! Тобі нагадати, що я пишу детективи?

— То й що?

— Моїм шанувальникам насправду подобаються вбивства! І вбивці! І...

— Твоя остання книжка — про жінку, чия кицька вміла внюхувати отруту.

— Агов! «Гламурррний злочин» дуже добре продався в Бразилії, — відказала Меггі, проте Дебора була непохитна. В очах — ні сліду кепкування, одного грайливого блиску.

— Я можу особисто поручитися за цього конкретного шанувальника. І, скажу я тобі, — вона стишила голос, — ти хочеш сісти на той літак. Так сильно хочеш, аж слина котиться.

Меггі провела пальцем по щільному папері. Яка насправду прегарна листівка.

— Я не хочу святкувати Різдво з незнайомими людьми, — визнала вона, і погляд Дебори пом'якшав.